

Ὁ Δεληγιάννης μονολογεῖ
μὲ τόσο ντέρτι καὶ συλλογῆ.

Ὁ βασιλεύς!.. ὁ βασιλεύς!.. τί ἔπαθα ὁ τάλας!..
ἐπίστευα πῶς δι' ἐμὲ θ' ἀνοίξει τὰς ἀγκάλας,
κι' ἐκεῖνος πάλιν μ' ἄφησε 'στὰ κρῦα παρ' ἐλπίδα,
ὡς ναυαγὸν κρατούμενον ἐπάνω εἰς σανίδα.
'Ὁ ραδιοῦργοι τῆς Αὐλῆς!.. ὦ αἰσχρὸς 'στὴν Ἑλλάδα!..
ἔ! Γιάννη!.. φέρε 'γρήγορα μιὰ χλιαρὴ σουμάδα.

Καὶ ὅταν 'στὸ Ἀρσάκειον μοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα,
πῶς ὄλος ἀνεσκίρτησα καὶ τί χαρὰ τὴν 'πῆρα!
'Απῆστραψε ἡ ὄψις μου, ἐγέλασαν τὰ χεῖλη
καὶ δι' αὐτὸ μ' ἐζήλευσαν καὶ οἱ ἐχθροί κι' οἱ φίλοι
καὶ ὅλα μου τὰ ὄργανα δι' ἄρθρων διαφόρων
ἐσάλπισαν τὸ γεγονός καὶ πέραν τῶν συνόρων.

Καὶ ὅταν εἰς τὸ σπῆτι μου τὸν Κατζηπέτρον εἶδα,
ἐγέμισε τὸ στήθος μου μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα
καὶ ἤρχισαν τὰ σχόλια οἱ ἔξυπνοὶ κι' οἱ μποῦφοι
καὶ τρεῖς σουμάδες μονοῦ κατὰπια μονοροῦφι
κι' ὀλίγου δεῖν 'στὸ σπῆτι μου καὶ τὰ βιολιά νὰ φέρω,
ἀλλ' ὅμως δὲν τὰ ἔφερα σκεφθεὶς τὰ περαιτέρω.

Καὶ ὅταν ἔφθασεν ἐδῶ, ἀφήσας τὸ Παρίσι,
ἀμέσως εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐπῆγα ἐκ τῶν πρώτων,
θαρρῶν πῶς ἐλησμόνησε ἢ πῶς θὰ λησμονήσῃ
τὴν ἱστορίαν τῶν φρικτῶν ἐκείνων γεγονότων.
Καὶ τῶνομά μου ἔγραψα μέγροάμματα μεγάλα
καὶ μὲ χρυσὰ ὄνειρα κατέβηκα τὴν σκάλα.

'Αλλ' ὅμως πᾶσα μου ἐλπίς ταχέως διελύθη,
καθὼς πομφόλυξ σάπωνος, σὰν ἓνα παραμῦθι.
Τὰ πάντα πλάνη καὶ σκιά, τὰ πάντα ματαιότης,
τὸ πᾶν μωρόν, τὸ πᾶν πεζόν, τὸ πᾶν πραγματικότης.
Περὶ καὶ ὁ Ἀπρίλιος, σιγῶν φωναί καὶ γδοῦποι
κι' ὁ βασιλεύς 'στὴν ἀδελφὴν πηγαίνει τοῦ Τρικούπη.

Καὶ τιστοιούτον τόλμημα ποτὲ θὰ ὑποφέρῃ!..
ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ λησμονῇ πᾶν ὑψηλὸν καθῆκοι
καὶ μόνος καταμόναχος ἡμέρα μεσημέρι
νὰ ἐπισκέπτεται τοῦ γδοῦ Προϋπουργοῦ τὸν οἶκον;
Πλὴν εἴμπορεῖ καὶ ἡ Ἀυτοῦ Σεπτὴ Μεγαλειότης
νὰ τρέχῃ 'στὰς κυρίας μας ὡς ἓνας ἰδιώτης;

Τούλάχιστον ἂν ἤρχετο εἰς τὸ ἴδιό μου σπῆτι,
 εἴ κάπως ἢ ἐπίσκεψις ὑποφερτὴ θὰ ἦτον...
 Ἄ! μόνον ποῦ τὸ σκέπτομαι, ὁ νοῦς μου ὅλος φρίττει
 καὶ βλέπω πανδαιμόνιον εὐτυχιῶν ἀρρήτων.
 Νὰ εἶν' ὁ βασιλεὺς ἐδῶ, νὰ στέκη ἀντικρὺ μου!..
 Ὡ! κέλ γκλοῦρ, κέλ βικτοῦρ, φιλόδοξος ψυχὴ μου!

Νὰ τὸν ξενίζη φανερὰ τοῦ οἴκου μου ἢ στέγη,
 νὰ τοῦ γελῶ, νὰ μοῦ γελᾷ, νὰ λέγω καὶ νὰ λέγη,
 ἢ ὦρα νὰ κατακυλᾷ μὲ γέλιο καὶ παιχνίδι
 καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς χεῖρας μου νὰ δίδῃ.
 Ὡ σεῖς, χρυσᾶ μου ὄνειρα κί' ἐλπίδες ἀποπτᾶσαι!..
 ὡς ρόδα φθινοπωρινὰ φυλλορροεῖτε πᾶσαι.

Περνᾷ καὶ ὁ Ἀπρίλιος, σιγοῦν φωναὶ καὶ γδοῦποι,
 κί' ὁ βασιλεὺς ἴστην ἀδελφὴν πηγαίνει τοῦ Τρικούπη.
 Δὲν ἀμφιβάλω βέβαια πῶς πάλι τρέχει κἄτι
 καὶ ὅτι στήνουν κατ' ἐμοῦ παγίδας ἴστο Παλάτι.
 Ἐκ νέου ἐξεγείρεται ἡ μαύρη συμμορία,
 καὶ κατ' ἐμοῦ τεχνάσματα ἐπινοεῖ μυρία.

Τὰς μηχανογραφίας τῶν δὲν λησμονοῦν ἐκείνας
 καὶ νέας μηχανεύεται ὁ τάδε καὶ ὁ δεῖνας,
 ἀλλ' ὅμως ἐναντίον μου συνωμοτεῖ ἀκόμα
 τῶν ἐμφανῶν καὶ προφανῶν κί' ἐπιφανῶν
 [τὸ κόμμα,
 καθὼς καὶ ὁ παμφίλτατος Καμπούρογλους τοὺς γράφει
 καὶ πάντες ἀναφαίνονται δεινοὶ μηχανογράφοι.

Καὶ πάλιν νέας τρομερὰς ὑφίσταμαι ὀδύνας,
 σκιὰν κυττάζω ἀντικρὺ ἀνθρώπου ἐπαράτου
 κί' αὐτὸς ὁ Ἄγγλος Τσάμπερλαιν, ποῦ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας
 κί' αὐτὸς θὰ ἔχη βέβαια χωμένη τὴν οὐρά του.
 Ὁ βασιλεὺς... ὁ Τσάμπερλαιν... ἡ κάθοδος τῶν στόλων!..
 οἱ πάντες ἐναντίον μου καὶ μόνος μου καθ' ὄλων.

Ἄλλὰ σταθῆτε ὄλοι σας δὴ βήματα ὀπίσω
 κί' ἐγὼ μὲ τὴν Πρωτὶαν μου θὰ σᾶς κατακρημνίσω
 καὶ μόνος θὰ ἐκδικηθῶ μὲ λύσαν καὶ μὲ πόνον
 μηχανογράφους Ἀυλικούς, μηχανογράφον θρόνον,
 Πρωθυπουργούς καὶ Τσάμπερλαιν καὶ σκοτεινοὺς Συμβού-
 κί' ἐπιφανεῖς καὶ προφανεῖς Παπαμιχαλοπούλους [λους

Ὁ βασιλεὺς!.. ὁ βασιλεὺς!.. ἂ! πόσον ἠπατήθην!..
 ποίου θριάμβου, ὦ μὸν Ντιέ καὶ δόξης ἐστερήθην!
 Περνᾷ καὶ ὁ Ἀπρίλιος, σιγοῦν φωναὶ καὶ γδοῦποι
 κί' ὁ βασιλεὺς ἴστην ἀδελφὴν πηγαίνει τοῦ Τρικούπη
 κί' ἐκείνη τὴν ἐπίσκεψιν εὐθύς ἀνταποδίδει..
 Ἐ! σεῖς, σονμάδες δόστε μου πρὶν μὲ ποτίσουν ξύδι.

Καὶ ὀλίγαις ποιικίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ τῆς Κυνθίας Ναυαγὸς τοῦ Βέρν καὶ τοῦ Λωρῆ,
 κατὰ λαμπρὰν μετάφρασιν τοῦ γλαφυροῦ Κουρτίδη...
 εἰκόνας Εὐρωπαϊκὰς καθένας θὰ εὐρῆ
 καὶ πράγματα περίεργα καὶ θαυμαστὰ θὰ ἴδῃ.
 Κί' ἂν θέλετε νὰ πάρτε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
 εἰς τῆς Ἑστίας τρέξετε τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Καπρᾶλου Ὀδοιπορικὰ ἴστα ὄρη σημειώσεις
 γραφεῖσαι μετὰ χάριτος καὶ σαφηνείας τῶσης,
 τὸν ἀναγνώστην φέρουσαι εἰς χλοερὰς ἐκτάσεις
 καὶ εἰς ἀπόψεις μαγικὰς ὁρέων καὶ θαλάσσης.
 Εὐχάριστον ἀνάγνωσμα, κομψόν καὶ γλαφυρόν,
 ποῦ τὴν ἀνίαν λησμονεῖς φροντίδων ὀχληρῶν.

Στῆς Βορρεττανίας τὸ γνωστὸ ξενοδοχεῖο ἴμπητε,
 ὅπου ἴστο δρόμο βρῖσκεται ποῦ βγάζει ἴστο Παλάτι
 κί' ἀλύπητα ἴσοδεύετε καὶ τρώγετε καὶ πιῆτε
 μὲ ὄλη σας τὴν ὄρεξι καὶ μ' ὄλο τὸ ραχάτι.

Μονάχα μιὰ φορὰ νὰ φῆς, ἀμέσως θὰ παχύνῃς,
 ἴμορεῖς νὰ τρῶς ἀδιάκοπα χωρὶς σιγμὴ νὰ παύῃς,
 ἀμμέ κί' ἐκεῖνα τὰ κρασιά;... ἴμορεῖς στουπὶ νὰ γίνῃς
 χωρὶς σκοτοῦρα ἴστο μῆλαδὸ καμμιά νὰ καταλάβῃς.

Εἶναι κρασιά ποῦ τᾶπνε ὁ οἶκος τῶν Βοργία,
 ποῦ δίνουν σ' ὄλους ὄρεξι καὶ δύναμι κί' ὑγία,
 ποῦ βάφουνε τὰ μάγουλα μὲ χρώματα περίσσια
 καὶ ξεφωνίζεις μοναχὸς «Ψυχὴ μου ἴστο Πατήσια!»

ἴστο ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, ἴστο καῦμοί καὶ πάθη
 μακρὰν τὰ ἴσοζύγια καὶ φλυαρία τῶση...
 μὰ μὲς ἴστο κέφι τὸ πολὺ θὰ βλέπῃς καὶ τὸν Στάθη,
 ποῦ δὴ κομμάτια γίνεται γιὰ νὰ ὑποχρεώσῃ.

Σκόχου ἴστο ἠμερολόγιον μὲ πράγματα πολλὰ,
 μὲ μούτρα, μὲ ποιήματα καὶ χίλια δὴ καλὰ,
 τρελλόν κί' ἐν μέρει σοβαρόν, ποικίλον τε κί' εὐώδες
 καί, ὄπερ σπουδαιότερον γιὰ τοὺς Ρωμηούς, ὄγκωδες.
 Μὰ εἶναι τρέλλα, βρε παιδιὰ καὶ πράγμα ποῦ σαλεύει
 καί, ὡς φασὶν οἱ ἀνθρώποι, τὸν μονστερῆ γυράει.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστο τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυρισάνου κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χουτεῖων — μ' ἴνα κάποιον φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν Ἐϋ Φρονοόντων — νύκτα ἴμερα συζητοῦντων,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσους
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιδοῦρια